

Илија — број девет

Пророк је лагао

Jeff Pippenger

2023-10-11

Завршили смо претходни чланак одломком који се односи на „лажљивог духа“. Следеће је један од пасуса из тог одломка.

„Непосвећени проповедници сврставају се против Бога. У истом даху хвале Христа и бога овога света. Док по исповедању примају Христа, пригрљују Вараву и својим делима говоре: „Не овога Човека, него Вараву.“ Нека сви који читају ове редове пазе. Сотона се хвали оним што може да учини. Он мисли да разори јединство за које се Христос молио да може постојати у Његовој цркви. Он каже: „Изаћи ћу и бићу дух лажи да преварим оне које будем могао, да критикујем, и осуђујем, и изврћем истину.“ Нека црква која је имала велику светлост, велике доказе, угости сина преваре и лажног сведочанства, и та ће црква одбацити поруку коју је Господ послао, и прихватити најнеразумније тврдње и лажне претпоставке и лажне теорије. Сотона се смеје њиховој лудости, јер зна шта је истина.“ Testimonies to Ministers, 409.

Нека „син преваре и лажног сведочанства“ буде примљен од стране цркве која је имала велику светлост, велике доказе, и та ће црква одбацити поруку коју је Господ послао, и прихватити најнеразумније тврдње и лажне претпоставке и лажне теорије.“ Године 1863, милеритски адвентизам се „вратио“ неразумној и лажној методологији коју је примењивао отпали протестантизам и одбацио идентификацију седам времена из Левитске двадесет шест коју је изнео Вилијам Милер. Предмет „враћања“ био је представљен побуњеницима у Четрнаестој глави Бројева, када су одлучили да изаберу вођу и врате се у Египат.

И рекоше један другоме: Да поставимо вођу и да се вратимо у Мисир. Бројеви 14:4.

Тему „враћања“ отпадничком протестантизму такође је представио Јеремија, када му је у петнаестом поглављу било речено да се пали протестанти могу вратити к њему, али да он не треба да се „врати“ к њима.

Не седох у збору подсмевача, нити се веселих; седох сам због руке Твоје, јер си ме испунио негодовањем. Зашто је бол мој непрестан, и рана моја неизлечива, која неће да зацели? Хоћеш ли ми Ти бити као варљив извор, и као воде које пресахњују? Зато овако вели Господ: ако се вратиш, опет ћу те довести, и стајаћеш преда мном; и ако одлучиш драгоцено од ништавног, бићеш као уста Моја; нека се они обрате к теби, али се ти не обраћај к њима. И учинићу те овоме народу као тврду зидину од бронзе: и бориће се против тебе, али те неће надвладати; јер сам ја с тобом да те спасем и избавим, говори Господ. Јеремија 15:17–20.

Можда се најјаснија пророчка илустрација начела о невраћању отпадничком протестантизму налази у причи о непослушном пророку, који је пренео поруку укора

Јероваму, првом цару северног царства десет племена.

И цар рече човеку Божјем: Пођи са мном кући, и окрепи се, а ја ћу ти дати награду. А човек Божји рече цару: Кад би ми дао и половину дома свога, не бих пошао с тобом, нити бих јео хлеба ни пио воде на овом месту; јер ми је тако заповеђено речју Господњом, говорећи: Не једи хлеба, нити пиј воде, нити се враћај истим путем којим си дошао. И отиде другим путем, и не врати се путем којим беше дошао у Ветиљ. 1. Царевима 13:7–10.

Neposlušnom proroku bilo je od Boga rečeno da se ne vraća putem kojim je došao. Mileritski adventizam izašao je iz protestantizma, predstavljenog Sardom, i nije trebalo da se vrati. Iako je neposlušni prorok vrlo dobro znao da ne treba da se vrati putem kojim je došao, lažni prorok iz Jerovoamovog carstva rekao mu je da je Bog kazao da neposlušni prorok treba da se vrati u dom lažnog proroka i jede s njim. Uprkos Božjem uputstvu, učinio je upravo to. Kada je već počeo da jede hranu lažnog proroka, Biblija izričito kaže da je prorok iz Samarije slagao.

А у Ветиљу живљаше један стари пророк; и дођоше синови његови и испричаше му сва дела која је човек Божји тога дана учинио у Ветиљу; и речи које је говорио цару, и то казаше оцу своме. А отац им рече: Којим је путем отишао? Јер су синови његови видели којим је путем отишао човек Божји који беше дошао из Јуде. И рече синовима својим: Осамарите ми магарца. И осамарише му магарца, и он узјаха на њега, па пође за човеком Божјим, и нађе га где седи под једним храстом; и рече му: Јеси ли ти човек Божји који је дошао из Јуде? А он рече: Јесам. Тада му рече: Пођи са мном кући и једи хлеба. А он рече: Не могу се вратити с тобом, нити поћи с тобом; нити ћу јести хлеба ни пити воде с тобом на овоме месту. Јер ми је речено речју Господњом: Не једи онде хлеба нити пиј воде, нити се враћај путем којим си дошао. А он му рече: И ја сам пророк као и ти; и анђео ми рече речју Господњом, говорећи: Врати га са собом у своју кућу, да једе хлеба и пије воде. Али му слага. И врати се с њим, и једе хлеба у кући његовој, и пи воде. 1. Царевима 13:11–19.

Непослушни пророк јео је и пио са лажним пророком из Самарије, што значи да је прихватио поруку отпадничког пророка, а одбацио поруку Господњу. Поруку коју је верно објавио тог истог дана. Добро је знао да не сме да се врати, али је то ипак учинио. Сестра Вајт нас обавештава да ако „син преваре и лажног сведочанства буде примљен од стране цркве која је имала велику светлост, велике доказе, та црква ће одбацити поруку коју је Господ послао.” У милеритској историји први анђео је обасјао земљу својом славом. Године 1840. порука првог анђела била је однесена до сваке мисијске станице у свету.

„Вест о скором Господњем доласку у сили и великој слави на наш свет јесте истина, и 1840. године многи гласови били су подигнути у њеном објављивању.“ Manuscript Releases, том 9, 134.

Убрзо потом, милеритски адвентизам се вратио „лажи“ методологије отпалог протестантизма и одбацио „поруку Господњу“ коју је Бог послао преко Вилијама Милера. Одбацили су Мојсијеву поруку какву је представио Илија, а „лаж“ прихваћена на почетку милеритске историје представља „лаж“ у коју се верује на крају; „лаж“ која доноси силну

заблуду на лаодикијски адвентизам.

И са сваком преваром неправде међу онима који пропадају; зато што не примише љубав истине, да би се спасли. И због тога ће им Бог послати силну заблуду, да верују лажи: Да буду осуђени сви који не вероваше истини, него завољеше неправду. 2. Солуњанима 2:10–12.

Покушавамо да прикажемо улогу Илије као симбола у вези са паралелним историјама рога протестантизма и рога републиканизма током раздобља у којем влада шесто царство библијског пророштва. Тешкоћа у томе да се сва питања из 1863. године пророчки сагледају као целина, барем за мене, јесу разноврсне међусобно повезане линије које се граниче са појмом „кружне логике“. Праволинијска логика је увек најбољи приступ, али препознавање божанских истина и међусобних односа тих истина тежак је посао, јер се оне у Библији налазе „овде мало и онде мало“.

Кога ће научити знању? и кога ће привести да разуме науку? Оне који су одбијени од млека и одвојени од дојки. Јер заповест мора бити на заповест, заповест на заповест; правило на правило, правило на правило; овде мало, и онде мало. Исаија 28:9, 10.

То је такође тежак задатак када вашу циљну публику чине они који су упознати са основним истинама којима се обраћате, док су другима све те ствари нове. Практично све истине које намеравам да у овом чланку сажето изложим могу се наћи у Авакумовим таблицама. Да не би звучало као да се служим „кружном логиком“, унапред ћу вам рећи куда идемо, пре него што тамо заиста стигнемо.

Године 1863, лаодикијски милеритски адвентизам поставио је лик љубоморе. Лик љубоморе представља прву од четири генерације лаодикијског адвентизма.

И рече ми: Сине човечији, подигни сада очи своје ка северу. И подигох очи своје ка северу, и гле, на северној страни код врата олтара беше овај лик љубоморе на улазу. Језекиљ 8:5.

Четири нараштаја Цркве адвентиста седмог дана представљена су у разним одломцима Светога писма, али ја користим осмо поглавље Језекиљево као главну полазну тачку. Разлог за то јесте што осмо поглавље води у девето поглавље. У Језекиљу девет приказано је запечаћење сто четрдесет и четири хиљаде, а у „Сведочанствима“, пети том, сестра Вајт јасно поистовећује ту чињеницу. У својим коментарима сестра Вајт јасно говори о двема класама богомољаца у Јерусалиму у време када се запечаћење збива. Језекиљ чини исто, а класа која не прима печат представљена је у осмом поглављу.

„Они који не осећају жалост због сопственог духовног опадања, нити тугују због грехова других, биће остављени без Божјег печата. Господ даје налог Својим весницима, људима са оружјем за погубљење у рукама: „Идите за њим кроз град, и бијте; нека око ваше не штеди, нити имајте сажаљења: побијте сасвим старе и младе, и девојке, и малу децу, и жене; али се не приближујте ниједном човеку на коме је знак; и почните од Моје светиње. Тада почеше од старих људи који беху пред домом.“

„Овде видимо да је црква — Господње светилиште — била прва која је осетила ударац Божјег гнева. Стари људи, они којима је Бог дао велику светлост и који су стајали као чувари духовних интереса народа, изневерили су поверено им поверење. Заузели су став да не треба да очекујемо чуда и изразито испољавање Божје силе као у ранијим данима. Времена су се променила. Те речи учвршћују њихово неверовање, и они говоре: Господ неће учинити добро, нити ће учинити зло. Он је сувише милостив да би походио свој народ судом. Тако је ‘Мир и сигурност’ поклич људи који више никада неће подићи свој глас као трубу да покажу Божјем народу њихове преступе и дому Јаковљевом њихове грехе. Ти неми пси који нису хтели да лају јесу они који осећају праведну освету увређеног Бога. Људи, девојке и мала деца сви заједно гину.“ Testimonies, volume 5, 211.

Осмо поглавље описује оне у Јерусалиму — „цркву“ која је у четвртом од четири нараштаја — представљене као оне које се клањају сунцу.

И уведе ме у унутрашњи трем дома Господњег; и гле, на вратима храма Господњег, између трема и жртвеника, беше око двадесет и пет људи, леђима окренутих храму Господњем, а лицима својим према истоку; и клањаху се сунцу према истоку. Тада ми рече: Јеси ли видео ово, сине човечји? Је ли мало дому Јудином што чине гадости које чине овде? Јер испунише земљу насиљем и опет ме раздражише на гнев; и гле, приносе грану носу своме. Зато ћу и ја поступити у гневу: око моје неће поштедети, нити ћу се смиловати; и ако повичу на уши моје гласом великим, ипак их нећу услышити. Језекиљ 8:16–18.

Као и у случају злог извештаја десеторице ухода, двадесет и пет вођа побуне који се клањају сунцу „разгневише“ Господа. Закон о недељи јесте „дан изазивања на гнев“ на који пророци унапред указују. Девето поглавље описује оне који примају печат Божји у истом том временском тренутку, јер оно једноставно понавља и проширује осмо поглавље.

„Ово печатење слугу Божјих [Откривење седам] исто је оно које је Језекиљу било показано у виђењу.“ Testimonies to Ministers, 445.

Године 1863, прва генерација лаодикијског адвентизма започела је своје лутање кроз пустињу. Пророчка историја која препознаје лик љубоморе 1863. године била је Ароново златно теле. Пророчке одлике златног телета јесу то што је оно било лик звери, и што је било од злата. Злато је симбол Вавилона, стога је Ароново златно теле било лик звери Вавилона. Лик звери дефинише се једино као спој цркве и државе, при чему је црква та која управља тим односом.

„Али шта је ‘икона звери’? и како она треба да буде начињена? Икону прави звер са два рога, и она је икона звери. Она се такође назива иконом звери. Стога, да бисмо сазнали каква је та икона и како треба да буде начињена, морамо проучити обележја саме звери — папства.

„Када се рана црква искварила удаљивши се од једноставности јеванђеља и прихватавши незнабожачке обреде и обичаје, изгубила је Духа и силу Божју; а да би овладава савешћу народа, потражила је потпору световне власти. Резултат је било

папство, црква која је управљала државном влашћу и служила се њоме ради остварења сопствених циљева, нарочито ради кажњавања ‘јереси’. Да би Сједињене Државе начиниле лик звери, верска власт мора тако овладати грађанском влашћу да и црква употреби државни ауторитет ради остварења својих сопствених циљева.” Велика борба, 443.

Tele koje je Aron načinio, bilo je načinjeno dok je Mojsije primao Deset zapovesti. Druga zapovest zabranjuje obožavanje idola i uključuje delimičan opis Božjeg karaktera, kada Boga označava kao ljubomornog Boga.

Не гради себи лика резана, нити какве слике од онога што је горе на небу, или доле на земљи, или у води под земљом. Не клањај им се нити им служи; јер сам ја Господ Бог твој, Бог ревнитељ, који походим безакоње отаца на синовима до трећег и четвртог колена оних који ме мрзе; а чиним милост хиљадама оних који ме љубе и држе заповести моје. Излазак 20:4–6.

Аронова представа златног телета, будући идол, представља слику љубоморе, јер је изазвала праведно негодовање које је навело Мојсија да баци и разбије прве две плоче Десет заповести. Намера нам је да покажемо да је фалсификована карта из 1863. године била представљена Ароновим златним телетом. Божја љубомора показала се према Ароновом златном телету, јер је златно теле представљало лажног бога. Теле је било кривотворени приказ Бога. Арон је објавио да оно представља богове који су их избавили из египатског ропства. Две плоче које је Мојсије разбио у тој истој историји биле су „препис“ карактера истинитог Бога, Бога који их је заиста извео из Египта. Фалсификована карта начињена 1863. године јесте слика љубоморе, јер је разорила две плоче другог поглавља Авакума уклонивши седам времена Мојсијеве заклетве.

„Видела сам да је карта из 1843. године била вођена руком Господњом и да је не треба мењати; да су бројеви били онакви какве је Он хтео; да је Његова рука била над њом и сакрила грешку у неким бројевима, тако да је нико није могао видети док Његова рука није била уклоњена.“ Early Writings, 74, 75.

Даље, Елен Вајт заповести да се не мења карта из 1843. године додаје одредницу: „осим по надахнућу“.

„Видела сам да је стара карта била вођена од Господа, и да ниједна њена ознака не треба да буде измењена осим по надахнућу. Видела сам да су ознаке на карти биле онакве какве је Бог хтео да буду, и да је Његова рука била над једном грешком у неким од ознака и скривала је, тако да је нико не би могао видети док Његова рука не буде уклоњена.” Spalding and Magan, 2.

Јаков и Елена Вајт живели су са породицом Отиса Николса када су Николсови припремили и израдили карту из 1850. године. Једино што је било „измењено“ на карти из 1850. године било је то што је година „1844“ употребљена да замени годину „1843“, која је била приказана на карти из 1843. године. Једино што је било „измењено“ било је исправљање „грешке“ над којом је Бог задржао Своју руку. Надахнуће пророчице било је у самом дому у

којем је карта из 1843. године била „измењена“ у карту из 1850. године, а седам времена из Левитске двадесет шест остало је утврђено на тој карти, као што је било и на карти из 1843. године.

Друга заповест обухвата још један део ове пророчке слагалице, јер показује да Бог броји нараштаје све док не походи безакоње које се догоди. Година 1863. означила је почетак првог од четири нараштаја Цркве адвентиста седмог дана, јер се милеритски покрет у том тренутку окончао.

Две плоче Десет заповести представљају два Авакумова записа на плочама, али исто тако представљају и два потресна хлеба Педесетнице, који су били једини принос у светиљној служби који је укључивао грех. Пројављивање Божје силе при давању Десет заповести, пројављивање Божје силе при педесетничком изливању и пројављивање Божје силе у историји двеју карта милерита, све то представља завршно пројављивање изливања Светога Духа у позном дажду. Два потресна хлеба Педесетнице представљају сто четрдесет и четири хиљаде који су подигнути као застава током позног дажда.

Педесетнички таласни хлебови требало је да буду припремљени с „квасцем“, који представља грех, али је квасац био уништен процесом печења.

У међувремену, кад се беше окупило безбројно мноштво народа, тако да су газили један преко другога, поче најпре говорити Својим ученицима: Чувајте се квасца фарисејскога, који је лицемерје. Лука 12:1.

Хлебови који су се приносили као потресани принос били су принос првина.

Из својих пребивалишта донесите два хлеба за обред потресања, од две десетине ефе; нека буду од финога брашна; нека буду печени с квасцем; они су првине Господу. Левитска 23:17.

Сто четрдесет и четири хиљаде су принос првина у последњим данима.

И погледах, и гле, Јагње стајаше на гори Сиону, и с њим сто четрдесет и четири хиљаде, који имаху име Оца његова написано на челима својим. И чух глас с неба, као глас многих вода, и као глас великога грома; и чух глас гудача који гуде на гулама својим. И певаху као нову песму пред престолом, и пред четири жива бића, и старешинама; и нико не могаше научити ту песму осим оних сто четрдесет и четири хиљаде, који беху откупљени са земље. Ово су они који се не оскврнише са женама, јер су девственици. Ово су они који иду за Јагњетом куда год оно пође. Ови су откупљени између људи, као првина Богу и Јагњету. И у устима њиховим не нађе се превара; јер су без мане пред престолом Божјим. Откривење 14:1–5.

Скуп богослужитеља у последњим данима који никада не умиру, представљен Илијом, потпуно ће надвладати грех, јер огањ очишћења који на њих доноси Гласник завета темељно ће испећи и уклонити квасац из синова Левијевих.

Ево, ја ћу послати гласника свога, и он ће приправити пут преда мнош; и изненада ће доћи у свој храм Господ, кога тражите, и анђео завета, коме се радујете; ево, доћи ће, вели Господ над војскама. Али ко ће поднети дан његова доласка? и ко ће опстати кад се он јави? јер је он као огањ топиочев и као луг сапунџијски. И седеће као онај који топи и пречишћава сребро; и очистиће синове Левијеве, и пречистиће их као злато и као сребро, да би приносили Господу принос у праведности. Тада ће принос Јудин и јерусалимски бити мио Господу као у старе дане и као пређашњих година. Малахија 3:1–4.

Принос који је „као у дане старе“ јесте педесетнички принос њихања од два хлеба. Он је био уздигнут као принос, означавајући два пророка који су били убијени на улицама, а који су затим уздигнути на небо као застава, на почетку кризе недељног закона.

Када је Арон начинио своје златно теле, изјавио је да је то теле богови који су их извели из Египта, а затим је прогласио празник Господу.

И узео је то из њихове руке, и обликовао га резбарским алатом, пошто је начинио ливено теле; а они рекоше: Ово су богови твоји, Израилју, који су те извели из земље египатске. И кад Арон виде то, сазида жртвеник пред њим; и Арон огласи и рече: Сутра је празник Господу. Излазак 32:4, 5.

Када се северно царство Израилља одвојило од јужног царства Јуде, Јеровоам, први цар Израилља, намерно је увео фалсификовано богослужење у два града, изговорио исту изјаву као Арон, тврдећи да су његова два златна телета богови који су их извели из Египта, и установио фалсификовани празник као што је учинио и Арон.

И Јеровоам рече у своме срцу: Сада ће се царство вратити дому Давидову. Ако овај народ буде ишао горе да приноси жртве у дому Господњем у Јерусалиму, тада ће се срце овога народа опет обратити њиховом господару, Ровоаму, цару Јудином, па ће ме убити и вратити се Ровоаму, цару Јудином. Зато се цар посаветова, те начини два телета од злата, и рече им: Превише вам је да идете горе у Јерусалим; ево богова твојих, Израилју, који су те извели из земље египатске. И постави једно у Ветилу, а друго стави у Дану. И то постаде грех, јер је народ ишао да се клања пред једним, све до Дана. И начини домове на узвишицама, и постави свештенике из најнижег слоја народа, који нису били од синова Левијевих. И Јеровоам установи празник у осмом месецу, петнаестог дана у месецу, сличан празнику који је у Јуди, и приносио је на олтару. Тако је чинио у Ветилу, приносећи жртве телцима која је начинио; и постави у Ветилу свештенике узвишица које је начинио. Тако принесе на олтару који је начинио у Ветилу петнаестог дана осмог месеца, у месецу који је измислио у своме срцу; и установи празник синовима Израилевим; и приносио је на олтару и кадио. 1. Царевима 12:26–33.

Дан значи суд и представља једно стање; Ветил значи дом Божји. Као и у случају Аронове побуне, тако и у случају цара Јеровоама, симболи указују на сједињење цркве и државе до којег коначно долази приликом недељног закона у Сједињеним Државама.

Закон о недељи наступа на крају адвентизма, а на почетку адвентизма покрет, који је у лето 1844. био препознат као протестантски рог, ступио је у законско јединство са републиканским рогом. Тако Аронова и Јеровамова побуна представља и 1863. годину и ускоро долазећи закон о недељи.

Разлог што весник завета очишћује „синове Левијеве“, а не било које друго од племена, јесте то што су, приликом побуне око Ароновог златног телета, управо Левити стали уз Мојсија. Због њихове верности, тада су били постављени као племе које представља свештенство, част која је раније била одређена да припада првенцима из сваког племена. Зато се Јероваам побринуо да његово лажно свештенство не буде од синова Левијевих, него је своје свештенство поставио „од најнижега народа, који не бијаху од синова Левијевих.“

Синови Левијеви су они који се огњем очишћују као знак, или жртва обртања, током кризе закона о недељи. Историја кризе закона о недељи у последњим данима била је типолошки представљена кризом из 1863. године, када је новопрепознати протестантски рог постао правно повезан са републиканским рогом. Имамо још једну линију историје коју треба да размотримо пре него што почнемо да обрађујемо одломке на које смо управо указали.

Та линија представља годину 1856, и time ћемо се позабавити у нашем следећем чланку.

„Христов долазак као нашег Првосвештеника у Светињу над светињама, ради очишћења светиње, приказан у Данилу 8:14; долазак Сина човечијег к Старцу дана, како је представљено у Данилу 7:13; и долазак Господа у Његов храм, проречен од Малахије, описи су истог догађаја; а то је такође представљено доласком женика на свадбу, који је Христос описао у причи о десет девојака, у Матеју 25.“ Велика борба, 426.